

בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו

סע"ש 31749-02-18

11 ספטמבר 2018

לפני:

כב' השופטת יפית זלמנוביץ גיסין

התובעת:

קלאסיק הוטל מנג'מנט בע"מ
ע"י ב"כ: עוה"ד שלומי אלעד וצבי גלמן

הנתבעת:

נטלי ניקיטינה
ע"י ב"כ: עו"ד יפעת עמית

משיבות:

1. גוגל ישראל בע"מ
Google LLC.2
ע"י ב"כ: עוה"ד אהוד ארצי ועדן גוטליב

החלטה

בפני בקשה להורות לגוגל ישראל בע"מ ול Google Inc ארה"ב (לצרכי נוחות תקראנה שתי החברות ביחד – "גוגל") לגלות מידע אודות כתובת הדוא"ל ממנו נשלח לתובעת מייל משמייץ, העומד במוקד התובענה שהגישה נגד הנתבעת, אשר הועסקה על ידי התובעת עד לפיטוריה.

הרקע לבקשה

1. התובעת, המפעילה את מלון דיויד אינטרקונטיננטל בתל אביב (להלן – "המלון") הגישה תביעה נגד הנתבעת, עובדת המלון לשעבר בטענה כי "פרסום שקרי מכפיש ומבזה", כלשון התביעה, בוצע על ידי הנתבעת.

2. לטענת התובעת, הפרסום המשמייץ מהווה לשון הרע כלפי התובעת ומנהליה תוך הכפשתם וביזויים (ר' סעיף 17 לכתב התביעה) ופוגע בשמם הטוב.

3. הפרסום אותו מייחסת התובעת לנתבעת בוצע מכתובת דוא"ל אנונימית: important.info.asap@gmail.com ונשלח למספר אנשים: מנכ"ל המלון, סמנכ"לית

בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו

סע"ש 31749-02-18

משאבי אנוש של המלון, בעל המניות בתאגיד שהוא בעליו של המלון והמנהל האזורי
ברשת בתי מלון יוקרתית (ר' סעיף 5 לכתב התביעה) שבית המלון הוא חלק ממנה (ר'
סעיף 15 לכתב התביעה).

4. במסגרת אותו פרסום משמיץ, כטענת התובעת, נכתב, שהמלון עובר
שיפוץ/שיקום כאשר חלק גדול מהכסף נכנס לכיסה של ההנהלה הבכירה ולא מושקע
בשיפוץ עצמו. וכן:

"...General Manager of the hotel...introduced everyone to hide
it and to explain to the guests that the hotel is doing maintenance
works or deep cleaning of the floors...Guest Relations
supervisor...is selling the dinner vouchers, points and other kind
of "compensations" to the returning guests twice cheaper than the
cost is"

(מפאת אורכו של המייל הובא ציטוט חלקי
בלבד)

5. התובעת טענה כי נרמו לה נזקים כבדים וחמורים לשמה הטוב בעקבות הפרסום
ובכלל זה נזק תדמיתי חמור (ר' סעיף 35 לכתב התביעה) בגינו תבעה פיצוי בגובה
550,000 ש"ח.

6. הנתבעת, בקצירת האומר, הכחישה כל קשר לפרסום הנזכר.

הבקשה

7. התובעת טענה במסגרת הבקשה, כי מאחר והנתבעת מכחישה כל קשר למייל
המשמיץ, "דרך המלך לבירור הענין...(היא) להורות למשיבות, המפעילות את תיבת
הדוא"ל האלקטרוני GMAIL להמציא למבקשת את כל הפרטים הקשורים בתיבת
הדוא"ל ממנה נשלח המייל המשמיץ" (ר' סעיף 11 לבקשה).

בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו

סע"ש 31749-02-18

8. על כן התבקשתי להורות לגוגל למסור, בין היתר, את שמם המלא של בעלי תיבת הדוא"ל הנזכר, כתובת ה IP ממנה נשלח הדוא"ל המשמץ, כתובת ה IP ממנה נשלחה תשובת הנתבעת (nichitina@bk.ru) וכל מידע אחר שיש בו כדי לחשוף את זהות המפרסם.

9. טוענת התובעת, כי אף שיתרון האנונימיות ברשת האינטרנט מאפשר לקדם את חופש הביטוי, חסרונו הוא במתן אפשרות למאן דהוא להסתתר "מאחורי מסכה" (ר' סעיף 15 לבקשה) על מנת "לנסות" "לחסל" חשבונות עם מתחרים, להשמיץ אנשים או גופים... וכל זאת מבלי להשתמש בשם האמיתי של המפרסם" (שם).

10. עוד טוענת התובעת, כי האיזון בין חופש הביטוי והזכות לפרטיות המוגנות על ידי האנונימיות ברשת לבין זכותו של גוף או אדם לשמירה על שמו הטוב נדון על ידי בית המשפט העליון בפרשת **רמי מור – ברק אי.טי. סי (1995) החברה לשירותי בזק בינלאומיים** (בר"ע 1632/07 (2010)) (להלן – "**הלכת רמי מור**") אשר קבע, כי "בהעדר הסדר חקיקתי המאפשר פגיעה בזכות זו (לחופש הביטוי ולפרטיות – י.ז.ג.) הרי שאין אפשרות בשיטת המשפט בישראל לתת הוראה לצד שלישי לחשוף את זהותו של אדם אחר כדי שניתן יהיה להגיש תביעה נגד זה האחרון בגין עוולה שביצע לכאורה" (ר' סעיף 23 לבקשה).

11. עם זאת טוענת התובעת כי עניינה של תביעה זו שונה מהאמור ב**הלכת רמי מור**, שכן בעוד **בהלכת רמי מור** נדונו הודעות אנונימיות שלמבקש את חשיפת פרטי הגולש, לא היתה כל ידיעה או חשדות מיהו אותו גולש אשר פרטיו נדרשו לו על מנת שיוכל להגיש תביעה נגדו, בעניינינו עסקינן בתביעה שבה זהות שני הצדדים ידועה ומתקיים ביניהם הליך משפטי (ר' סעיף 30 לבקשה).

12. עוד מציינת התובעת בבקשתה:

"בעניינינו יש למבקשת "חשודה" במעשה הפרסום וכבר הוגשה תביעת לשון הרע נגד מי שהמבקשת סבורה כי פרסמה את הפרסום המעוול באופן אנונימי מתיבת דוא"ל שאיננה כתובת הרגילה בה השתמשה לצורך התכתבות עם המבקשת בענין זכויותה. לנוכח סמיכות מועד הפרסום

בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו

סע"ש 31749-02-18

במעוול לפיטוריה של הנתבעת, ולנוכח הפירוט הרב של הפרטים בפרסום
המעוול, הרי שאין ספק אצל המבקשת כי המדובר בנתבעת, וכי יש
למבקשת תביעה טובה נגד הנתבעת".

(ר' סעיף 31 לבקשה)

13. הנתבעת השיבה קצרות לבקשה וטענה, כי התובעת "מנסה ללקט ראיות שאינן
קיימות" (ר' סעיף 3 לתגובה) על מנת להלך אימים על הנתבעת (ר' סעיף 2 לתגובה)
ולהתישה.

14. עוד ציינה הנתבעת, כי **הלכת רמי מור** ברורה וכי בהתאם לפסיקה וכל עוד אין
"חקיקה תואמת, לא ניתן לחשוף את המפרסם האנונימי בנסיבות המקרה" (ר' סעיף 5
לתגובה). עוד ציינה הנתבעת בתגובתה, כי היא נכונה ליתן הסכמתה לבקשה ככל
שהתובעת תפקיד בקופת בית הדין סכום בגובה 50,000 ש"ח אשר יועבר לידי הנתבעת
לאחר קבלת המידע מגוגל וככל שיוכח שלנתבעת אין כל קשר להודעת הדוא"ל
המשמיעה (ר' סעיף 8 לתגובה) ובכפוף לדחיית התביעה נגד הנתבעת.

15. התובעת השיבה לתגובת הנתבעת וציינה, כי הסכמתה של הנתבעת לקבל המידע
מגוגל כלל אינה רלוונטית לבקשה וודאי שאין היא נכונה להסכים לתנאים שהציבה
הנתבעת ולהפקיד את הסכומים שהתבקשה להפקיד כתנאי להסכמת הנתבעת (ר' סעיף
3 לתשובה).

16. התובעת חזרה וציינה בתשובתה, כי חרף הכחשת הנתבעת כי אין לה קשר למייל
המשמיע, הרי שעל פי תוכנו של המייל והעובדה שמי "ששלח אותה מעורה היטב
בעבודת המלון, וככל הנראה מדובר בעובד לשעבר של המלון אשר היה חשוף באופן
חלקי למידע ולאירועים בחיי המלון" (ר' סעיף 9 לתשובה).

17. התובעת ציינה כי לבית הדין סמכות לתת צו לצד שלישי על מנת לפשט את הדיון
בתובענה שבפניו או ככל שהוא סבור שיהיה בכך כדי לשרת את האינטרס של עשיית
צדק (ר' סעיפים 15-16 לתשובה).

בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו

סע"ש 31749-02-18

עמדת גוגל

18. בהתאם להחלטתי מיום 5.7.2018 הומצאה הבקשה לגוגל אשר הגישה עמדתה ביום 15.8.2018.

19. ראשית טענה גוגל, כי גוגל ישראל בע"מ אינה מבעליו של שירות הדוא"ל Gmail כי אם התאגיד האמריקאי Google LLC (לשעבר Google Inc) המאוגד על פי חוקי מדינת דלאוור ארצות הברית (ר' סעיפים 11-12 לעמדת גוגל). משכך, טוענת גוגל, יש לסלק על הסף את הבקשה ככל שהיא מתייחסת לגוגל ישראל.

20. עוד טענה גוגל בעמדה שהוגשה על ידה, כי בהתאם להלכת רמי מור לא ניתן, בהעדר מסגרת דיונית או חקיקתית מפורשת, ליתן צו המורה לחשוף את זהותו של גולש אנונימי (ר' סעיפים 15-16 לעמדת גוגל).

21. בכל הנוגע לנסיונה של התובעת לאבחן את הלכת רמי מור מעניננו טוענת גוגל בעמדתה:

"התובעת אולי "משוכנעת" שמי שעומדת מאחורי ההודעה נושא התביעה היא הנתבעת, אולם הנתבעת מכחישה זאת מכל וכל, עד כדי כך שהיא אפילו מסכימה למתן הסעד המבוקש (בתנאים שהציבה). כלומר, הלכה למעשה, מדובר במפרסם אנונימי (הגם שהתובעת חושדת שזהותו ידועה לה) שאם לא כן התובעת לא היתה מגישה בקשה לחשיפת פרטי המפרסם אלא היתה מציגה את ראיותיה ומוכיחה כי הנתבעת היא המפרסמת. מאחר ובפועל מדובר במפרסם אנונימי, מובן שהלכת רמי מור חלה בעניננו"

(ההדגשה במקור-י.ז.ג.)
(ר' סעיפים 22-23 לעמדת גוגל)

בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו

סע"ש 31749-02-18

22. עוד ציינה גוגל בעמדתה, כי סעד זה עליו עומדת התובעת ראוי שינתן כמוצא אחרון לאחר שמבקש הסעד הראה ש"מיצה כל אפשרות לחשוף את זהותו של המעוול האנונימי מבלי להזקק לסעד המבוקש" (ר' סעיף 32 לעמדת גוגל). בענינו, טוענת גוגל, התובעת לא מיצתה אל הכלים שהעמיד הדין לרשותה לצורך בירור זהותו/ה של העומד/ת מאחורי ההודעה המשמיעה ואף מטעם זה אין ליתן לתובעת את הסעד המבוקש (ר' סעיפים 31-39 לעמדת גוגל).

23. עוד ציינה גוגל, כי היא תאגיד זר ועל כן דרך המלך בבקשת סעד מסוג זה מתאגיד זר היא "גביית ראיות מצד שלישי לסכסוך שהוא תאגיד זר" שנעשית באחת הדרכים הקבועות פקודת הראיות או בחוק עזרה משפטית בין מדינות, התשנ"ח-1998 (ר' סעיפים 50-52 לעמדת גוגל). לפיכך, טוענת גוגל, ומתוך שיש לכבד שיטות משפט זרות על ערכאותיהן, יש לסלק את הבקשה על הסף/לדחותה ביחס לגוגל העולמית עליה חל הדין האמריקאי ומשכך על התובעת היה לפנות לבית משפט אמריקאי בבקשה מעין זו (ר' סעיפים 54-55 לעמדת גוגל).

דיון והכרעה

24. אקדים ואומר, כי מצאתי שיש לקבל את הבקשה באופן חלקי מן הטעמים שיפורטו להלן.

25. ענינה של **הלכת רמי מור**, במי שטען כי בפורום העוסק בטיפול ורפואה באתר www.doctors.co.il פורסמו נגדו שלושה טוקבקים משמיצים תחת זהות אנונימית. מר מור הצליח לקבל את כתובת ה IP של שלושת הטוקבקיסטים וביקש כי בית המשפט יורה למשיבה, ספקית הגישה לאינטרנט, לחשוף את זהותם.

26. בית המשפט העליון בנתחו את הסוגיה שהועלתה בפניו ציין, כי גם לאחר שמצויה בידי המבקש כתובת ה IP של מאן דהוא, לא בהכרח ניתן יהיה לחשוף את זהותו של אותו אדם אנונימי העושה שימוש בכתובת IP זו, שכן כתובת IP ניתנת למחיקה ולזיוף; קיימת אפשרות כי נעשה שימוש על ידי מאן דהוא ממחשב המצוי במשרד המשמש עובדים רבים ולא ניתן יהיה לדעת מי מביניהם כתב את ההודעה; או

בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו

סע"ש 31749-02-18

כי מאן דהוא ניצל את אפשרות הכניסה למחשבו של אחר שלא היה מוגן בסיסמה וכתב, מכתובת דוא"ל לא מזוהה, מייל נאצה ועל כן לא יהיה בחשיפת כתובת ה IP כדי להצביע על האדם שכתב, בפועל, את ההודעה המשמיעה.

27. וכך נכתב **בהלכת רמי מור** על הזכות לאנונימיות:

"השמירה על האנונימיות משרתת תכליות חשובות בהקשר של חופש הביטוי. האנונימיות היא לעיתים תנאי לעצם האפשרות והנכונות להתבטא, ופעמים האנונימיות היא גם חלק מן המסר הגלום בביטוי.

היכולת לשמור על עילום-שם היא לעיתים תנאי לעצם האפשרות או הנכונות להתבטא. יש מצבים שבהם אדם שלא יוכל לדבוק באלמוניותו – לא יתבטא כלל. כך, למשל, בשל תחושות אישיות כמו בושה או מבוכה, או בשל לחצים חיצוניים וחששות מפני תגובת הסביבה. "The decision in favor of anonymity may be motivated by fear of economic or official retaliation, by concern about social ostracism, or merely by a desire to preserve as much of one's privacy as possible" (עניין *McIntyre*, בעמ' 341). יתכנו בהחלט מצבים שבהם המסרים החשובים ביותר – לאדם עצמו או לאחרים זולתו – יהיו עצורים בתוך האדם פנימה, ורק היכולת לומר את הדברים באופן אנונימי תוכל לפרוץ את החסמים. ממילא, האנונימיות היא לפעמים פתח לחופש ביטוי".

ובהמשך –

"האנונימיות היא גם חלק מן הזכות לפרטיות – מן החשובות שבזכויות... היא מוגנת בדבר חקיקה ([חוק הגנת הפרטיות](#), התשמ"א-1981) והועלתה לדרגה של זכות חוקתית מכוח [חוק-יסוד: כבוד האדם וחירותו](#) (סעיף 7). אכן, "הזכות לפרטיות היא זכות מורכבת, שאת גבולותיה לא קל לקבוע" ([בג"ץ 1435/03 פלונית נ' בית-הדין למשמעת של עובדי המדינה בחיפה, פ"ד נח\(1\) 529, 539 \(2003\)](#)). אולם אין ספק כי יש לראות באנונימיות מרכיב חשוב בזכות לפרטיות שכן היא מאפשרת לאדם "להיעזב לנפשו" ולהימנע מחשיפה אישית וממסירת מידע אודותיו שאינו מעוניין שיימסר (ראו גם [בג"ץ 844/06 אוניברסיטת חיפה נ' פרופ' עוז, \[פורסם בנבו\]](#)). אכן, האנונימיות מקנה

בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו

סע"ש 31749-02-18

1 Ruth Gavizon, *Privacy and the Limits of* (ראו
2 [מיכאל](#) *Law*, 89 YALE L.J. 421 (1980) ומונעת "נעיצת מבט" לצנעת חייו (ראו גם
3 [בירנהק "שליטה והסכמה: הבסיס העיוני של הזכות לפרטיות"](#) משפט וממשל יא 9
4 "((2007)

5
6 28. אל מול הזכות לפרטיות ואנונימיות עומדת זכותו של אדם או גוף כי שמם הטוב
7 לא ירמס בשם ההגנה על הזכות לאנונימיות. ובלשונו של בית המשפט העליון:

8
9 "אין ספק שהקלות שבפרסום במסגרת האינטרנט עלולה להרבות בפרסומי לשון הרע,
10 בבחינת "הקלות הבלתי-נסבלת של הדיבה". האנונימיות עלולה לשמש מפלטו של
11 מפיץ הדיבה. מאחורי פרגוד האלמוניות קל יותר להשתלח בזולת ולשחרר את
12 חרצובות הלשון מבלי לשאת באחריות. בכך עלולה להתאפשר פגיעה חמורה בזכות
13 לשם טוב – זכות יסוד בעלת משקל רב במשטר חוקתי המכיר בכבוד האדם (ראו [דנ"א](#)
14 [7325/95 ידיעות אחרונות בע"מ נ' קראוס, פ"ד נב\(3\) 1, 74](#))"

15
16 29. עמדת הרב בבית המשפט העליון **בהלכת רמי מור** היתה, כי לא קיימת מסגרת
17 דיונית המאפשרת מתן צו המורה לחשוף את זהותו של גולש אנונימי ואין "להמציא מסגרת
18 כזו ב"חקיקה שיפוטית".

19
20 30. אף סעיף 75 לחוק בתי המשפט [נוסח משולב], תשמ"ד-1984 שנוצר על ידי
21 התובעת כמקור סמכותו של בית הדין ליתן צו כמבוקש נדון במסגרת **הלכת רמי מור**
22 וכך נקבע בענין זה:

23
24 ["סעיף 75](#) עוסק בסמכותו של "בית משפט הדן בענין אזרחי" ליתן סעדים הדרושים
25 במסגרת אותו הליך. סעיף זה אינו מקנה סמכות ליתן סעד מחוץ לגדרי הליך אזרחי,
26 כפי שמתבקש בענייננו. הסעיף בא להבטיח את העיקרון בדבר "במקום שבו יש זכות
27 – יש גם סעד", אך לא מדובר בזכות "באוויר" אלא בזכות שהופרה על-ידי מי שהסעד
28 מבוקש נגדו. אם פלוני הפר את זכותו של אלמוני, יכול אלמוני לדרוש סעד נגד פלוני
29 מכוח [סעיף 75 לחוק בתי המשפט](#). אך אם פלוני הפר את זכותו של אלמוני, אין [סעיף](#)
30 [75](#) – מכוחו הוא – מאפשר לאלמוני לדרוש סעד כנגד צד שלישי שאינו פלוני ואף
31 אינו בהכרח קשור לפלוני. לשם כך דרוש מקור סמכות נפרד. לשון אחרת: אין אדם

בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו

סע"ש 31749-02-18

מרים את עצמו בשרוכי-נעליו, ובענייננו אין אדם יכול ליצור לעצמו "עניין אזרחי"
נגד צד שלישי באמצעות סעיף שנועד לגוון את האפשרויות למתן סעד נגד מי שקיימת
נגדו עילה אזרחית".

31. במה דברים אמורים? התובעת מניחה, כי לאור סמיכות הזמנים בין מועד
פיטורי הנתבעת למועד משלוח הודעת הדוא"ל המשמיצה והיות ועל פי תוכנה של
הודעת הדוא"ל ברור כי מדובר במי שעבד במלון והיה חשוף לחלק מן המידע, הנתבעת
היא שכתבה את הודעת הדוא"ל.

32. למעשה, התובעת עוסקת בניחושים. אין לה קצה קצהו של חוט המקשר בין
הנתבעת לבין כותב או כותבת המייל המשמיץ. נכון לשלב זה של ההתדיינות, ההקשר
שעושה התובעת בין סמיכות הזמנים לתוכן המייל, קלוש. לדידי, ניתן לראות בתובעת
כמי שהגישה תביעתה כנגד אלמוני/ת.

33. לפיכך, יש להתייחס לבקשתה של התובעת כאל בקשה לחשיפת פרטיו של
אלמוני, צד שלישי שאינו ידוע ואינו מוכר לנו. אלא, שכפי שהורתנו הפסיקה, אין מקום
להורות על חשיפת פרטיו של צד שלישי וזר לתיק, אלא במקרים נדירים. וכפי שנקבע
על ידי בית הדין הארצי לעבודה:

"משהמדובר במידע החוסה תחת הגנת הפרטיות יש חשיבות מיוחדת למלאכת האזון
שצריכה להיעשות בין הזכות לגילוי ועיון מידע בהליך משפטי לבין הזכות לפרטיות
...לעקרון זה משנה חשיבות משהמדובר בזכות לפרטיות של אחר. אכן, חשובה
במיוחד העובדה כי המדובר בפגיעה באינטרסים ובזכויות של צדדים שלישיים,
ובעיקר כן – בזכותם לפרטיות. בית המשפט העליון קבע, כי במקרה בו המידע
המבוקש הוא של צד שלישי, שאינו צד להתדיינות, ניתן צו המורה על גילוי מסמכים
רק "בנסיבות נדירות ביותר".

(עע (ארצי) 28222-05-10 מכתשים מפעלים

כימיים בע"מ נ' יהודה פלצ"י (2010))

בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו

סע"ש 31749-02-18

34. וכפי שנקבע בפסק דינו של בית המשפט העליון בעמ' 3542/04 **פלוני נ' פלונית** (2005):

"לאמות המידה המנחות לצורך איזון בין צרכי ניהולו של משפט צדק לבין הצגת חומר מוגן הכרוך בפגיעה בפרטיות מתווסף שיקול מיוחד כאשר מדובר במידע הנוגע לאדם זר להתדיינות המשפטית המתנהלת. בנסיבות אלה, נקודת האיזון מוסטת לכיוון הוספת משקל להגנה על הפרטיות, והתנאים לפגיעה בה מחמירים במיוחד. יש צורך, מצד אחד, לבסס את הרלבנטיות של החומר המבוקש, את החיוניות שבהצגתו לצורך המשפט, ואת העדרן של חלופות אחרות העשויות ליתן מענה לצורכי ההליך השיפוטי. במקרים מתאימים יש צורך בהוכחת חשש ממשי לקנוניה (סקולר, עמ' 774). בירורם של עניינים אלה יקשה בלא שמיעת עמדתו של הצד השלישי בטרם יורה בית המשפט על הצגת מידע מוגן הנוגע אליו".

35. מיכאל בירנהק מציין בספרו **מרחב פרטי: הזכות לפרטיות בין משפט לטכנולוגיה** (הוצאת אוניברסיטת בר אילן, תשע"א), כי חרף הנסיונות השונים של ערכאות נמוכות יותר לאבחן את פסה"ד בענין מור, "עניין מור סתם לפי שעה את הגולל על חשיפת גולשים אנונימיים ברשת" (עמ' 357).

36. מנגד כותב אמל ג'בארין במאמרו, כי בית המשפט העליון, בדעת הרב, בפרשת מור, אימץ גישה צרה למשפט המתעלמת מזכות הגישה לערכאות ורואה בה כטפלה לזכות המהותית שנפגעה, בעוד הגישה הרחבה רואה בזכות הגישה לערכאות כזכות עצמאית וחוקתית העומדת בפני עצמה (ר' הזכות לאנונימיות, זכות הגישה לערכאות, סמכות טבועה ומה שביניהם **מחקרי משפט** כט' 309, 319-320). בכל הנוגע לחשיפת פרטיו של מאן דהוא אנונימי שפרסם, לכאורה, דבר לשון הרע במרשתת כותב ג'בארין במאמרו:

"רשת האינטרנט כדרכה אינה חדלה מלשנות את המציאות ולהציב אתגרים בפני המערכת המשפטית. היכולת לפעול באנונימיות בשילוב עם סדרי הדין הקיימים, אשר אינם מאפשרים הגשת תביעה נגד פלוני אלמוני, יצרו מציאות חדשה: הנפגעים מן התוכן האנונימי פונים לבית המשפט בהליך עצמאי לחשיפת זהותם של המשתמשים האנונימיים, המופנה לגורם אחר (הספקית), שאיננו הגורם שאליו תופנה התביעה

בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו

סע"ש 31749-02-18

העיקרית (המשתמש האנונימי). מדובר בהליך עצמאי המתנהל שלא במסגרת התביעה
העיקרית, והצדדים להליך זה אינם אותם צדדים לתביעה העיקרית. הליך החשיפה לא
נועד לממש את הזכות המהותית שנפגעה, ועל כן הסעד הנדרש איננו פיצוי בגין פגיעה
בה; הליך החשיפה נועד לממש זכות מהותית עצמאית אחרת, היא זכות הגישה
לערכאות, והסעד להשגת מטרה זו הוא סעד החשיפה. בתביעה לחשיפת פרטים הפכה
זכות הגישה למטרת הדיון ואינה רק האמצעי להגשמתו. היא הפכה לאדון של ההליך
המשפטי ואינה רק המשרת שלו. השינוי במציאות, אשר נולד עקב השינויים
הטכנולוגיים מחייב גם שינוי בתפיסה של זכות הגישה - מגישה צרה, הרואה בזכות זו
זכות דיונית הטפלה לזכות המהותית, לזכות עצמאית העומדת על רגליה היא".

37. סיכום קצר של הדברים יראה, כי לתובעת אין כל ידיעה וודאית, ואף לא קרוב
לכך, ביחס לזהותו של המעוול האנונימי ולכאורה די בכך, וודאי בראי **הלכת רמי מור**,
כדי לדחות את הבקשה.

38. התובעת אמנם ניסתה לשכנע אותנו כי מתן צו המורה לגוגל לחשוף את פרטי
בעל כתובת ה IP כמוהו כמתן צו לחברת טלפון סלולרית המתבקש ליתן פרוט שיחות
נכנסות ויוצאות בין עובד למעבידו, צו הניתן על ידי בתי הדין לעבודה כענין שבשגרה.
בהקשר זה אפנה לבר"ע (ארצי) 44473-06-15 **ABRAH ARAFAINI**
MEBBERHATUM – פסגות פ.ס חברת בניה קבלנית (2015) במסגרתו נעתר בית
הדין הארצי לבקשת המערער אשר ביקש מבית הדין להורות על הנפקת פלט שיחות
שהתקיימו בינו לבין מנהלו, מר חיים קון, עובד ותיק אצל המשיבה. וכך נקבע:

"אנו סבורים, כי ככל שמר חיים קון עבד אצל המשיבה בתקופה הרלוונטית לתביעה,
המסמך המבוקש רלוונטי, שכן יש בו כדי לשפוך אור ולהוות ראיה שתסייע למבקש
להוכיח את גרסתו בדבר קיומם של יחסי עובד מעביד בינו לבין המשיבה בתקופה
הרלוונטית. זאת, במיוחד נוכח ההכחשה הגורפת והמוחלטת של קיום קשר כלשהו
בין המשיבה לבין המבקש".

ובהמשך -

בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו

סע"ש 31749-02-18

1 "ככלל, הליך גילוי מסמכים נוהג בין בעלי הדין בלבד, ולא יינתן צו לגילוי מסמכים
2 המופנה לצד שלישי. הדרך הדיונית הרגילה להמצאת מסמכים שבידי צד שלישי היא
3 באמצעות זימון הצד השלישי, אם לצורך מתן עדות ואם לצורך הצגת המסמכים.
4 יחד עם זאת, לכלל זה מספר חריגים, ובין היתר מקום בו הצד השלישי נמצא
5 בבעלותו או בשליטתו של בעל דין [רע"א 3816/15 ב.ש. ברוש הקמת פרוייקטים
6 בע"מ נ' ת.ק.ש. אלפיים (1997) בע"מ] [פורסם בנבו] (23.8.2015) והאסמכתאות
7 שם]. אנו סבורים, כי עת מדובר בצד ג' שהוא בעל תפקיד אצל המעסיק, ועל פי
8 הנטען אותו צד ג' פעל מטעם המעסיק מול העובד, מדובר גם כן בחריג לכלל, וניתן
9 לשקול מתן צו לגילוי מסמכים של צד ג', ככל שאותם מסמכים רלוונטיים להכרעה
10 בשאלות השנויות במחלוקת בין העובד לבין המעסיק".
11

12 39. הנה כי כן, בפסק דין **פסגות** אושר מתן צו המורה לצד ג', חברת טלפון סלולרית,
13 להמציא מידע המצוי בידיה ומקורו בתקשורת סלולרית בין התובע לבין אדם זר,
14 לכאורה, עובד אצל המעסיק. אולם, בשל היות האדם הזר ידו הארוכה של המעסיק ומי
15 שפעל בשמו אל מול העובד, הכיר בית הדין הארצי לעבודה בסיטואציה זו כחריג לכלל
16 שאין להורות על גילוי מסמכים בין מי שאינם צדדים ישירים להתדיינות.
17

18 40. בעניננו, נתנה הנתבעת במסגרת תגובה לבקשה את **הסכמתה**, כי ינתן צו המורה
19 לגוגל לחשוף את כתובת ה IP של תיבת הדוא"ל ממנה נשלח המייל המשמיץ. אדגיש,
20 כי היות והתובעת מגששת דרכה בחשיכה ואינה יודעת האם הנתבעת היא שעומדת
21 מאחורי כתובת הדוא"ל ממנה נשלח המייל המשמיץ, בלא הסכמתה של הנתבעת כלל
22 לא היה מקום לשקול מתן צו המורה לצד שלישי לחשוף פרטיו של אלמוני/ת, באופן
23 שיש בו פגיעה בפרטיותו של מי שאינו צד להתדיינות ואינו יכול להשמיע את קולו.
24

25 41. ואולם, הסכמתה של הנתבעת למתן הצו וצמצומו על ידי באופן המאזן בין
26 הפגיעה האפשרית בפרטיות אותו אלמוני ששלח את המייל מכתובת הדוא"ל לבין
27 זכותה של התובעת לשם טוב, יאפשרו, בכפוף לדיון שלהלן בענין הסמכות אותו העלתה
28 גוגל בעמדתה, להענות לבקשתה של התובעת באופן חלקי.
29

30 42. גוגל העלתה, כזכור, בעמדתה הטענה, כי היא חברה זרה שמקום מושבה
31 בארצות הברית ועל כן הדין החל עליה הוא הדין האמריקאי.

בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו

סע"ש 31749-02-18

43. דיון נרחב בטענה זו הועלתה בתצ (מרכז) 46065-09-14 **אוהד יחיאל בן חמו נ'** **Facebook Inc** (2016)) במסגרתו נדונה בקשה לסילוק על הסף של תובענה ייצוגית שהוגשה נגד Facebook Inc בישראל לאור תניית שיפוט בהסכם שנכרת בין הצדדים. בהחלטתה, דחתה כב' השופטת שטמר את הבקשה לסילוק על הסף, לאחר דיון מקיף ומעמיק בשאלת תניית השיפוט החלה, הפורום הנאות ותניית ברירת הדין. בפסק דינו של בית המשפט העליון (רע"א 5860/16 **Facebook Inc נ' אוהד בן חמו** (2018)) במסגרת ערעור על החלטתה של כב' השופטת שטמר נקבע:

"ככל שהדבר נוגע לפייסבוק אירלנד שביחסים בינה ובין המשיב חלים תנאי השימוש, אני סבורה כי יש לקבוע שתניית השיפוט הזו היא תניה מקפחת וכי בדין ביטל אותה בית המשפט קמא. לעומת זאת, לא הוכח כי תניית ברירת הדין הקבועה באותם תנאים מקפחת. משכך, יש לברר בישראל את בקשת האישור ככל שהיא נוגעת לפייסבוק אירלנד, על פי הדין המהותי של מדינת קליפורניה. באשר לפייסבוק ארה"ב – משנקבע כי תנאי השימוש אינם חלים ביחסים בינה ובין המשיב, יש לברר את בקשת האישור לגביה בישראל ועל פי דיני ישראל".

כלומר: ניתן התר לנהל את התביעה הייצוגית נגד פייסבוק בישראל: ככל שהדבר נוגע לפייסבוק אירלנד – על פי דיני מדינת קליפורניה ואילו ככל שהדבר נוגע לניהול התביעה כנגד פייסבוק ארצות הברית, נקבע כי זו תתברר על פי דיני מדינת ישראל.

44. סעיף 2(א) לחוק עזרה משפטית בין מדינות, תשנ"ח-1998 (להלן – "החוק") קובע:

"עזרה משפטית בין מדינת ישראל לבין מדינה אחרת (בחוק זה - עזרה משפטית), היא כל אחד מאלה: **המצאת מסמכים**, גביית ראיות, פעולות חיפוש ותפיסה, העברת ראיות ומסמכים אחרים, העברת אדם להעיד בהליך פלילי או לקחת חלק בפעולת חקירה, פעולת חקירה, **העברת מידע**, חילוט רכוש, מתן סעד משפטי, אימות מסמך ואישורו או **ביצוע פעולה משפטית אחרת**, הכל בקשר לענין אזרחי או לענין פלילי"

(הדגשה שלי – י.ז.ג.)

בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו

סע"ש 31749-02-18

45. עוד נקבע בחוק, כי "הוזמן אדם על ידי בית המשפט לשם גביית ראיות, תחול עליו כל חובה החלה על עד שהוזמן להעיד לפני בית המשפט בישראל ותהיה לו כל זכות שיש לעד כאמור" (ר' סעיף 18 לחוק).

46. מן האמור לעיל עולה, איפוא, כי בית הדין רשאי להזמין נציג של גוגל ליתן עדות בפניו לצורך הצגת מסמכים אשר בית הדין סבור כי הם רלוונטים לבירור התובענה.

47. שוכנעתי, כי לאור הסכמת הנתבעת כי ינתן צו לגוגל לחשיפת פרטי בעלי חשבון הדוא"ל ממנו נשלח המייל המשמיץ, מזה, והמסגרת המשפטית שעיצב החוק, המאפשרת זימונו של עד לשם גביית ראיות ו/או המצאת מסמכים המצויים בידי תאגיד או אדם במדינה זרה, מזה, ובכפוף לאיזון שלהלן בין זכות/ת של האלמוני/ת בעל/ת חשבון הדוא"ל important.info.asap@gmail.com לפרטיות ואנונימיות לזכותה של התובעת לשם טוב, יש מקום ליתן צו ל- **Google LLC** המורה לה לגלות את כל כתובות ה- **IP** מכל המכשירים שהתחברו איתם לחשבון הדוא"ל important.info.asap@gmail.com ואת כל המידע, הפומבי והאישי, המצוי בידי גוגל ביחס לבעליו של חשבון הדוא"ל הנזכר. המידע יוצג לעיני בלבד. כך, ככל שהנתבעת היא בעלת כתובת ה- **IP** בחשבון הדוא"ל ימסר המידע לצדדים ויוצג בפניהם, וככל שמדובר באלמוני/ת, שאינו/ה חלק מן ההתדיינות בין הצדדים, תמסר תשובת גוגל, ללא הפרטים המזהים, לצדדים.

48. לסיכום – על התובעת לפנות לפנות לרשות המוסמכת כהגדרתה בחוק ולהמציא החלטתי זו ל- **Google LLC**. לאחר ביצוע ההמצאה יתואם מועד לשמיעת עדות עד מטעם גוגל בפני, בלא נוכחות הצדדים. לחילופין רשאית **Google LLC** להמציא לעיוני, במעטפה סגורה, את המידע על מנת לחסוך בהוצאותיה.

49. לאחר ששקלתי האם לחייב את התובעת בהפקדת ערובה לכיסוי הוצאותיה של גוגל החלטתי, כי לא קיים ספק כי התובעת תוכל לשאת בהוצאותיה של גוגל ו/או בהוצאות שתוטלנה, ככל שתוטלנה, עליה במסגרת ההחלטה שתנתן על ידי לאחר קבלת עמדת גוגל (או שמיעת העד מטעמה).

בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו

סע"ש 31749-02-18

50. לאור עמדת גוגל, לפיה גוגל ישראל בע"מ אינה בעליו ואינה מפעילת שירות הדוא"ל Gmail והפסיקה בענין זה (ר' עא 1622/09 גוגל ישראל בע"מ נ' חב' ברוקרטוב (2010)) ומשהתובעת לא הציגה כל טעם מדוע גוגל ישראל בע"מ היא בעלת דין מתאימה, הבקשה שהוגשה כנגדה תמחק.

51. התובעת תודיע עד ליום 1.11.2018 האם בוצעה המצאה ל- Google LLC ותצרף אסמתכא מתאימה. בשלב זה אין צו להוצאות.

ניתנה היום, ב' תשרי תשע"ט, (11 ספטמבר 2018), בהעדר הצדדים ותישלח אליהם.

יפית זלמנוביץ גיסין, שופטת

